

У. О. СЛАБОШПИЦЬКА

*Уляна Олександрівна Слабошпицька, аспірант
Інституту міжнародних відносин Київського національного
університету імені Тараса Шевченка*

ФОРМА МІЖНАРОДНОГО ЗАПОВІТУ В МІЖНАРОДНОМУ ПРИВАТНОМУ ПРАВІ

Однією з найважливіших проблем міжнародного приватного права у сфері спадкування є питання правильності визначення форми заповіту. Це пояснюється тим, що остання воля заповідача в частині визначення юридичної долі свого майна повинна бути чітко вираженою та належно зафіксованою, а також не піддаватись будь-якому сумніву.

У сучасних зарубіжних правових системах найбільш поширеними формами заповітів є олографічні заповіти (тобто ті, які складаються заповідачем власноручно), публічні заповіти (тобто ті, які посвідчуються нотаріусом або прирівняними до нотаріусів посадовими особами), приватні заповіти (тобто ті, що складаються у спрощеній формі, засвідчуються свідками)¹. Зокрема, такі форми заповітів передбачено законодавством Бельгії. Публічний заповіт можливий у ФРН, Франції, Японії, Швейцарії. У свою чергу, Цивільні кодекси Італії, Франції, ФРН також допускають складання олографічних заповітів, які повинні бути власноручно написані, підписані і датовані спадкодавцем, а потім передані нотаріусу в закритому конверті. У деяких країнах можна укласти усний заповіт за участі свідків (ФРН, США)². В Англії на відміну від країн континентальної Європи законодавство передбачає лише одну форму заповідального акту – заповіт має бути зроблений у письмовій формі, підписаний заповідачем і засвідчений не менше, ніж двома свідками в його присутності³.

Наявність різних вимог щодо форми заповіту у національних правопорядках різних держав, безумовно, не сприяє швидкій і безпечній реалізації спадкового правонаступництва. Саме з метою вирішення цих проблемних питань у міжнародній практиці постійно здійснюються кроки з уніфікації як колізійних, так і матеріальних норм, які регламентують спадкові відносини.

Однією з ключових конвенцій у сфері міжнародного спадкування є Вашингтонська конвенція про єдиний Закон про форму міжнародного заповіту 1973 р., яка станом на сьогодні вступила в силу в: Канаді (у Манітобі та Нью-Фаундленді), Лівії, Нігерії, Португалії, Екваторі, на Кіпрі, Бельгії, Італії, Словенії, Боснії і Герцеговині, Франції⁴.

Україна не є учасницею даного міжнародного акту, відповідні положення щодо міжнародного заповіту у національному законодавстві відсутні.

Таким чином, аналіз положень Вашингтонської конвенції надасть можливість з'ясувати елементи конструкції форми міжнародного заповіту, а також виявити як позитивні, так і негативні моменти її запровадження у міжнародну практику спадкування.

У вітчизняній науці, на жаль, спостерігається недостатність наукових досліджень, присвячених комплексному аналізу Вашингтонської конвенції. Наявні наукові праці А. Степанюка, О. Кармази, Є. Рябокonia, С. Фурси, Ю. Заїки, здебільшого присвячені вивченню окремих її положень.

Метою даної статті є проведення комплексного аналізу приписів Вашингтонської конвенції, що надасть можливість з'ясувати особливості форми міжнародного заповіту та доцільність її імплементації у внутрішнє законодавство України.

Передусім слід зазначити, що аналізована конвенція стала четвертим міжнародним уніфікованим документом (після Гаазької конвенції 1961 р. про колізії законів щодо форми заповідальних розпоряджень, Базельської конвенції 1972 р. щодо запровадження системи реєстрації заповітів та Гаазької конвенції 1973 р. щодо міжнародного управління майном померлих осіб), покликаним врегулювати спадкові правовідносини за участю іноземного елемента. Однак, на відміну від інших правових актів Вашингтонська конвенція є уніфікованим звідом матеріальних, а не колізійних норм у сфері спадкування.

Конвенція була розроблена Міжнародним інститутом з уніфікації приватного права (International Institute for the Unification of Private Law) і прийнята в рамках Конференції *ad hoc*, яка проходила з 16 по 26 жовтня 1976 року за ініціативою США⁵.

Міжнародний договір не спрямований на уніфікацію норм щодо форми заповіту, які існують у національних системах права договірних держав. Конвенція не покладає на держави обов'язок змінити національні норми в частині скасування або зміни форми вже існуючих у країні заповідальних розпоряджень. Єдина вимога, яку висуває міжнародний документ, – це доповнення наявних у внутрішньому законодавстві моделей заповіту новою формою заповіту – «міжнародний заповіт», правила складання якого передбачені у Єдиному законі, який є Додатком до Вашингтонської конвенції (надалі – Єдиний закон).

Конвенція не має універсального характеру, оскільки закладений у її основі правовий механізм передбачає можливість складання міжнародного заповіту тільки на території держав, які є учасницями конвенції

і ратифікували її. Однак, помилково було б вважати, що Конвенція породжує наслідки тільки по відношенню до договірних держав, оскільки дійсність міжнародного заповіту повинна визнаватися в інших державах за умови, що їх колізійні норми визнають компетенцію держави-учасника конвенції⁶. Безперечно, із даним твердженням неможливо не погодитись, оскільки в деяких міжнародних правопорядках існують колізійні норми, які в питаннях форми заповіту використовують принцип «lex domicilii» і відсилають до спадкових норм держави останнього місця проживання спадкодавця. У свою чергу, якщо такою державою останнього місця проживання заповідача є країна-учасниця Вашингтонської конвенції, яка імплементувала у внутрішнє законодавство положення про міжнародний заповіт, і заповідач склав такий заповідальний акт, то він буде вважатися дійсним і визнаватися в цій першій державі.

Загалом, якщо проаналізувати зміст Конвенції, то вона містить два основних положення:

1) зобов'язання сторін-учасниць Конвенції імплементувати у національне законодавство норми про міжнародний заповіт, а також вимоги щодо його форми і правил складання. При цьому, кожна Договірна Сторона може впровадити такі правила або шляхом відтворення справжнього тексту, або шляхом перекладу його на свою офіційну мову. Міжнародний договір також надає право учасникам включити у своє законодавство такі додаткові положення, які є необхідними для повноцінного використання міжнародного заповіту.

На нашу думку, ці положення Конвенції, з одного боку, забезпечують повне, гармонійне й точне впровадження у внутрішнє законодавство приписів Конвенції, а з іншого – гарантують ефективне функціонування інституту міжнародного заповіту на практиці в країнах-учасницях. Однак, необхідно пам'ятати, що норми, які приймаються договірними країнами, не можуть висувати додаткові умови щодо форми заповіту, ніж ті, що випливають із Єдиного закону.

2) покладання на учасників Конвенції обов'язку щодо створення інституту уповноважених осіб, які будуть реалізовувати приписи Конвенції та вчиняти дії, пов'язані з міжнародними заповітами (надалі – уповноважені особи). До функцій таких осіб належить складання, зберігання і видача сертифікатів, які повинні оформлюватися як додаток до міжнародного заповіту. Тобто, фактично уповноважена особа виконує функцію посвідчення міжнародного заповіту шляхом складання відповідного свідоцтва і проставлення підпису на самому заповідальному акті.

Слід зазначити, що Конвенція не висуває жодних імперативних вимог щодо осіб, яких можна уповноважити на виконання дій, пов'язаних із міжнародними заповітами. Визначення категорії таких осіб є виключною прерогативою договірної країни. Це обумовлено тим, що в кожній державі вже створено інститути, до функціональних обов'язків яких належить посвідчення (складання) заповідальних розпоряджень (нотаріуси, адвокати, суди тощо). А тому, найбільш раціональним є покладення функцій уповноважених за Конвенцією саме на цю категорію осіб. Таким чином, Конвенція дозволяє мінімізувати витрати договірної сторони на реалізацію положень міжнародного акту.

Положення аналізованого документу також надають право державі призначити своїх дипломатичних і консульських представників за кордоном у якості уповноважених осіб.

Не менш цікавою як з теоретичної, так і практичної точки зору є форма міжнародного заповіту, передбачена в Єдиному законі, який закріплений у якості додатку до Вашингтонської конвенції. Так, відповідно до ст. 1 Закону заповіт є дійсним з точки зору форми, незалежно, зокрема, від місця його складання, місцезнаходження майна, громадянства, постійного або тимчасового місця проживання та місця проживання заповідача, якщо він складений у формі міжнародного заповіту відповідно до вимог, викладених у статтях 2–5 Єдиного закону.

Таким чином, закон не встановлює будь-яких обмежень щодо місця складання заповіту, місцезнаходження майна заповідача, чи місця проживання спадкодавця. Єдина вимога – це те, щоб конструкція форми заповіту відповідала приписам Єдиного закону. А, отже, недійсним може бути визнаний тільки той міжнародний заповіт, форма якого не відповідає цим положенням.

Поряд з тим, недійсність заповіту як міжнародного заповіту жодним чином не впливає на його дійсність з точки зору форми як заповіту іншого виду (ч. 2 ст. 1 Єдиного закону). Зазначене правило є класичним для порівняльного права, і означає, що якщо спадкодавець власноручно склав і підписав заповіт, але у відсутності свідків, то такий заповіт буде недійсним з точки зору Вашингтонської конвенції. Однак, якщо така проста форма заповіту передбачена внутрішнім правом держави, то відсутність свідків не впливає на його дійсність, якщо колізійні норми у цьому питанні відсилають до внутрішнього закону цієї країни.

Серед основних елементів конструкції форми міжнародного заповіту можна назвати наступні:

1. Заповіт повинен вчинятися у письмовій формі і може бути написаний на будь-якою мовою, від руки або будь-яким іншим способом.

Безумовно, дані положення гарантують максимальну свободу дій для спадкодавця при складанні заповіту. Однак на практиці вони можуть створити суттєві складнощі під час виконання заповіту, оскільки можуть виникнути проблеми із нерозумінням мови, якою написано заповіт (наприклад, у країні місцезнаходження майна чи спадкоємців), стилістикою, лінгвістичними особливостями, грамотністю, і навіть із почерком особи, яка власноручно склала акт «останньої волі». Крім того, Єдиний закон дозволяє заповідачу скласти заповіт особисто, а також доручити його складання іншій особі. Зазначена норма дає можливість вирішити проблемну ситуацію, коли заповідач є недостатньо грамотним або не в змозі через фізичні вади самостійно написати заповіт.

2. Заповіт повинен бути підписаний заповідачем.

Таким чином, як і у більшості країн світу, підпис заповідача є обов'язковою умовою дійсності міжнародного заповіту. У той же час, Конвенція регулює й ситуації, коли спадкодавець не може самостійно підписати заповіт. У цьому випадку заповідач повинен повідомити причину цього уповноваженій особі, яка робить відповідну відмітку на заповіті. Заповідач має право доручити іншій особі поставити підпис від його імені, якщо таке право передбачено внутрішнім законом держави-учасниці Конвенції.

Відповідно до статті VI Вашингтонської конвенції підпис заповідача на міжнародному заповіті не підлягає будь-якій легалізації або аналогічній формальності.

3. Заповіт повинен бути підписаний заповідачем у присутності двох свідків та уповноваженої особи. У випадку, якщо на заповіті вже проставлений підпис, спадкодавець повинен у присутності свідків і уповноваженої особи підтвердити його.

Міжнародний документ не містить критеріїв, що висуваються до кандидатури свідків, яких можна залучити до складання міжнародного заповіту. Такі вимоги визначаються згідно з законами країни, у відповідності до яких було призначено уповноважену особу. Тобто, у кожній державі-учасниці Конвенції встановлюються свої критерії до свідків, які можуть брати участь у складанні міжнародного заповіту на території такої держави. Єдиною умовою, яку висуває міжнародний акт до правил визначення свідків є та, що ніхто не може бути позбавлений права виступати в якості свідка тільки на тій підставі, що він є іноземцем.

Зазначені вище положення застосовується й до залучення перекладача, якщо останній приймає участь у складанні заповіту.

Слід зазначити, що використання в аналізованих положеннях Конвенції колізійного правила, яке прийнято називати «*lexmagistratus*», замість колізійної прив'язки «*lexlociactus*» пояснюється тим, що Конвенція, як вже зазначалось вище, дозволяє покладати функції уповноваженої особи на консульства і дипломатичні представництва, які розташовуються на території інших держав, але у питаннях складання міжнародного заповіту повинні керуватися національним законом. А отже, у цьому випадку вимоги до свідків, які повинні бути присутніми при засвідченні заповіту, також повинні встановлюватись не законом країни, де вчиняється заповіт і знаходиться дипломатичне представництво чи консульство, а національним правом держави, яка відкрила таке дипломатичне представництво чи консульство.

Аналізуючи дані положення О. Матіяш відзначає, що дані приписи Конвенції можуть створити проблему, оскільки спадкове законодавство тієї чи іншої договірної держави може не містити поняття «свідків» у значенні Вашингтонської конвенції 1973 року й, відповідно, не міститиме положень щодо їхньої правоздатності⁷. Однак, до такої позиції правника можна ставитись дещо критично. Дійсно, у національних правопорядках договірних держав можуть бути відсутні положення про свідків. Разом із тим, відповідно до ч. 3 ст. I Конвенції кожна договірна держава може включити у своє законодавство додаткові положення, які є необхідними для забезпечення повноцінного функціонування міжнародного заповіту. А отже, договірні держави, користуючись зазначеним правом, мають можливість впровадити у національне законодавство інститут свідків, наявність яких вимагає Єдиний закон.

Конвенція також передбачає, що заповідач повинен заявити перед свідками та уповноваженою особою, що складений документ є його заповітом і йому зрозумілий його зміст. Однак, спадкоємець не зобов'язаний повідомляти зміст заповідального акту. Це є гарантією забезпечення таємності заповіту, що у повній мірі відповідає міжнародній практиці.

4. Міжнародний заповіт повинен бути підписаний двома свідками та уповноваженою особою.

Вимога щодо необхідності підписання заповіту свідками в цілому притаманна приватним заповідальним актам. У той же час, Конвенцією передбачається необхідність підписання міжнародного заповіту також і уповноваженою особою. З формальної точки це є аналогом нотаріального посвідчення заповіту, що є ключовою ознакою публічних заповідальних актів. Таким чином, можна зробити висновок, що форма міжнародного заповіту запозичила деякі специфічні ознаки вже існуючих у міжнародній практиці спадкування форм заповідальних розпоряджень (приватного та публічного).

Як і у випадку з підписом заповідача, Конвенція не вимагає жодної легалізації підписів свідків чи уповноваженої особи. Разом із тим, ч. 2 ст. VI Конвенції закріплює можливість для компетентного органу влади будь-якої договірної сторони, у разі необхідності, упевнитися в достовірності підпису уповноваженої особи.

Уніфікація останнього положення, як правильно зазначає науковець І. Медведєв, є позитивним аспектом, оскільки державні органи у разі необхідності чи виникнення сумнівів щодо справжності підпису уповноваженої особи, мають можливість упевнитись у достовірності такого підпису⁸.

5. До міжнародного заповіту додається свідоцтво, яке складається уповноваженою особою за формою, яка передбачена у ст. 10 Єдиного закону.

Закріплення даного положення у міжнародному документі є додатковою гарантією, яка підтверджує справжність останньої волі спадкодавця, оскільки перед складанням такого свідоцтва уповноважена особа повинна упевнитись в особі заповідача та свідків, а також з'ясувати чи відповідають останні вимогам, які висуваються згідно з національним законом, на підставі якого діє уповноважена особа. Тобто, уповноважена особа складанням відповідного свідоцтва підтверджує, що заповіт дійсно був складений особою, яка зазначена у самому заповіті, і відповідає його волі.

Зазначені вище елементи конструкції форми заповіту є істотними. Їх дотримання є єдиною умовою, яка висувається до визнання заповідального розпорядження дійсним. Поряд із тим, Конвенція також висуває

додаткові (факультативні) формальності до форми міжнародного заповіту. Однак їх дотримання не впливає на дійсність самого міжнародного заповіту. До таких формальностей можна віднести наступні:

- 1) підписи заповідача, свідків та уповноваженої особи повинні бути проставлені в кінці міжнародного заповіту. Якщо заповіт складається з декількох листів, то кожен лист підписується заповідачем.
- 2) кожен лист заповіту повинен бути пронумерований.
- 3) заповіт повинен бути датований. При цьому, датою заповіту є дата його підписання уповноваженою особою. Ця дата вказується в кінці заповіту.

Вашингтонська конвенція не містить прямих вказівок щодо місця зберігання міжнародних заповітів. Натомість, вона надає право спадкодавцю самостійно визначити таке місце, якщо внутрішні правила держави не встановлюють обов'язкових місць для зберігання заповітів. У цьому випадку, заповідач повинен заявити уповноваженій особі про визначене ним місце, і відомості про це зазначаються у свідоцтві, яке додається до заповіту.

На нашу думку, відмова від запровадження у Конвенції норм щодо єдиного місця зберігання міжнародних заповітів була викликана тим, що законодавство більшості країн на момент її прийняття вже встановлювало обов'язкові правила про передачу заповіту на зберігання до спеціальних установ (нотаріусів, суду тощо). Наприклад у Німеччині та Нідерландах заповіти повинні зберігатися у суді. А тому, встановлення спеціальних вимог щодо місця зберігання міжнародного заповіту могло викликати багато суперечок та спорів.

Ще однією особливістю Конвенції 1973 р. є те, що, на відміну від Гаазької конвенції 1971 р., вона не застосовується до спільних заповідальних актів. Про це прямо вказано у ст. 2 Єдиного закону, згідно з якою закон не застосовується до форми заповідальних розпоряджень, складених двома чи більше особами у вигляді одного документу. Виключення спільних заповітів з-під сфери дії Вашингтонської конвенції пов'язане з бажанням її розробників добитись як найбільшої її ратифікації договірними державами, у законодавстві більшості з яких укладення заповітів спільно кількома особами заборонено⁹.

Дійсно, законодавство ряду країн передбачає можливість укладення спільних заповітів, в яких виражена воля двох або декількох осіб. Такі заповіти допускаються законодавством ФРН (заповіт подружжя), Англії та США. В англо-американській правовій системі відомі заповіти, які містять взаємні зобов'язання кількох осіб по відношенню один до одного¹⁰. Стаття 968 Цивільного кодексу Франції прямо забороняє як спільні, так і взаємні заповіти¹¹. Законодавство Бразилії (ст. 1630 ЦК) також прямо забороняє такі заповіти. Згідно зі ст. 733 ЦК Іспанії не є дійсними спільні заповіти, які іспанці складають за кордоном¹². Швейцарське законодавство не містить жодних положень з цього питання, однак судова практика визнає такі заповіти недійсними. Негативне відношення законодавства цих країн до таких заповітів пояснюється прагненням більшою мірою забезпечити дотримання принципу відкличності заповітів¹³. Цивільне законодавство України дозволяє складання спільного заповіту подружжя щодо майна, яке належить їм на праві спільної сумісної власності (ст. 1243 ЦК України).

З огляду на викладене існувала ймовірність того, що країни, законодавством яких заборонено вчинення спільних заповітів, не виявили б бажання приєднатись до Вашингтонської конвенції у випадку, якби остання дозволяла використання таких видів заповідальних актів. Саме тому, на нашу думку, відповідне положення знайшло своє закріплення у міжнародному акті.

Поряд з тим, Вашингтонська конвенція не встановлює жодних умов та обмежень щодо осіб, які мають право складати заповіт, таких як вік, психічний стан тощо. Очевидно, встановлення таких критеріїв залишається на розсуд внутрішнього законодавства кожної договірної країни.

Підсумовуючи проведений науковий аналіз положень Вашингтонської конвенції, можна дійти обгрунтованого висновку, що основне призначення Конвенції – заснування у кожній договірній державі нової форми заповіту, яка отримала назву «міжнародний заповіт» і повинна доповнити вже існуючі у державі моделі заповідальних актів. Міжнародний документ направлений на полегшення транскордонного спадкування шляхом імплементації єдиної форми міжнародного заповіту, який буде визнаватися у кожній договірній країні.

Даний вид заповідального акту представляє собою реальну гарантію реалізації принципу свободи заповіту, не обмежуючи заповідача певними критеріями щодо місця його складання, громадянства заповідача чи місцезнаходження майна.

Передбачений Єдиним законом міжнародний заповіт за своєю формою є компіляцією різних ознак і особливостей, які притаманні формам заповідальних розпоряджень, що склалися в континентальній та загальній системах права: ологографічного, таємного, публічного та приватних заповітів.

Після підписання і ратифікації Конвенції відповідні положення про міжнародний заповіт були впроваджені у внутрішнє законодавство Франції, Бельгії, Італії, Словенії та Португалії. При цьому функції уповноваженої особи на вчинення дій із міжнародними заповітами у цих країнах покладено на нотаріусів. В Еквадорі виконання функцій уповноваженої особи також було доручено нотаріусам.

Що стосується України, то вона не є учасницею даного міжнародного акту, відповідні положення щодо міжнародного заповіту у національному законодавстві відсутні. На нашу думку, приєднання України до цього договору стало б позитивним моментом, оскільки:

по-перше, Конвенція не передбачає необхідності скасування або зміни форми вже існуючих у країні заповідальних розпоряджень;

по-друге, міжнародна форма заповіту дозволяє спадкодавцю уникати цілого ряду складностей щодо форми заповіту, які можуть виникнути у разі, якщо заповіт обтяжений іноземним елементом;
по-третє, конвенція гарантує визнання міжнародного заповіту, складеного у відповідності до Єдиного закону, в інших договірних державах.

¹ Гражданское и торговое право зарубежных государств. II том. Изд. 4-е. / Отв. ред. В. А. Васильев, А. С. Комаров. – М., 2005. – С. 573.

² Міжнародне приватне право. Навчальний посібник / За заг. ред. проф. В. М. Гайворонського, проф. В. П. Жушмана. – К.: Юрінком Інтер, 2007.

³ Никитина Ю. Особенности наследования по завещанию в зарубежных странах // Научные труды СЗИУ РАНХиГС. – Том 4. Вып. 3 (10). – С. 156.

⁴ Вашингтонська конвенція щодо форми міжнародного заповіту – [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi>

⁵ Jean-Pierre Plantard Explanatory Report on the Convention providing a Uniform Law on the Form of an International Will. – Mode of access: <http://www.unidroit.org/english/conventions/1973wills/1973wills-explanatoryreport-e.pdf>

⁶ Медведев И. Г. Комментарий к конвенциям в области имущественных отношений супругов и наследования // И. Г. Медведев. – М.: Волтерс Клувер, 2007. – 248 с. – ISBN978-5-466-00296-6 (обл.). – С. 150–151.

⁷ Матіяш О. Окремі аспекти процесу уніфікації у міжнародному спадковому праві // Київський студентський журнал міжнародного права. Вип. 24. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://jg.kiev.ua/current-issue/випуск-№24>

⁸ Медведев И. Г. Вказана праця.

⁹ Матіяш О. Вказана праця.

¹⁰ Никитина Ю. Вказана праця. – С. 157.

¹¹ Гражданский кодекс Франции (Кодекс Наполеона) Пер. с франц. В. Захватаев / Предисловие: А. Довгерт, В. Захватаев / Приложения 1–4 В. Захватаев / Отв. ред. А. Довгерт. – К.: Истина, 2006. – 1008 с.

¹² Кармаза О. О. Спадкування у сучасному міжнародному приватному праві: дис. ... канд. юрид. наук: 12.00.03 / Київський національний ун-т імені Тараса Шевченка. – К., 2006. – С. 71.

¹³ Никитина Ю. Вказана праця.

Резюме

Слабошпицька У. О. Форма міжнародного заповіту в міжнародному приватному праві.

У статті проведено аналіз положень Вашингтонської конвенції про єдиний Закон про форму міжнародного заповіту 1973 р. Визначено елементи форми міжнародного заповіту. З'ясовано особливості функціонування інституту міжнародного заповіту, а також запропоновано авторське бачення доцільності його імплементації у внутрішнє законодавство України.

Ключові слова: міжнародний заповіт, форма, Вашингтонська конвенція, спадщина.

Резюме

Слабошпицькая У. А. Форма международного завещания в международном частном праве.

В статье проведен анализ положений Вашингтонской конвенции о единообразном законе о форме международного завещания. Определены элементы формы международного завещания. Выявлены особенности функционирования института международного завещания, а также предложено авторское видение целесообразности его имплементации в национальное законодательство Украины.

Ключевые слова: международное завещание, форма, Вашингтонская конвенция, наследие.

Summary

Slaboshpytska U. Form of an International Will in a Private International Law.

The article analyzes the provisions of the Washington Convention providing a Uniform Law on the Form of an International Will. The elements of the form of an international will are defined. Author suggests implementing an international testament into the national legislation of.

Key words: international will, form, the Washington Convention, heritage.

Отримано 25.06.2014